

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

oktober ■ 2019

Misijon danes - dialog s svetom

*D*obro nam dene ko občutimo Božjo skrb do nas, preko ljudi ali preko dogodkov. Ko se začnemo zavedati Božje pozornosti, jo zaznavamo tudi pri drugih in imamo vedno večje upanje in zaupanje za vse, ki jih srečujemo. Kajti naš Bog želi, da bi se vsi ljudje zveličali – to je, da bi vsi prišli v večno življenje, v njegovo navzočnost, ki je navzočnost ljubezni in polnosti. Kristus je ustanovil Cerkev kot znamenje nebeške družine, odprte za vse. Če naj bo to znamenje pristno, se ne sme ločevati od sveta v smislu zapiranja vase, zapiranja srca za druge, ampak mora vsak od nas imeti to isto željo – da bi bili vsi ljudje zveličani.

Kako postanemo misijonarji Cerkve?

Misijonarji Cerkve smo vsi kristjani. Naše osnovno poslanstvo je služenje drugemu, če ne, smo zgrešili cilj. Da postanemo misijonarji, ni potrebno, da smo popolni kristjani, odlični retoriki in maksimalno opremljeni za misijon. Ne. Misijonar je ubog in preprost človek, ki svetu govori o Božji ljubezni in o tem, kaj je Bog

zanj storil v njegovem življenju. Misijonarstvo od nas zahteva samo zaupanje in zavest, da vse pričakujemo od Boga. Za misijon nismo nikoli dovolj sposobni, saj zares stavimo samo na Boga. Misijonar ne gre v svet, da bi oznanjal sebe in svoje inteligenčne spodobnosti. Na misijon gremo ponižni, da lahko nase vzamemo tudi ponižanja in zavrnitve. Tudi Jezusu se ni drugače godilo. Ponižnost je oblika uboštva.

Cilj Cerkve je po besedah drugega vatikanskega koncila samo eden: s pomočjo Svetega Duha, Duha Tolažnika, nadaljevati Kristusovo delo. Cerkev ni aparat. V središču vsega dogajanja je človek. Kristus je med nas prišel zato, da bi razodel resnico, da bi odreševal, ne pa da bi obsojal; da bi stregel, ne pa da bi se mu streglo. Bog nas vabi k vzpostavitvi vesoljnega bratstva. Prava svetost, ki jo je razodel Jezus, je odrešujoča Očetova ljubezen. Ne ločitev, ampak zedinjenje; ne obsodba, ampak ljubezen.

Postati podoben Kristusu in zapustiti toplo gnezdo

Jezus ni na križu umrl zaradi ideje. Umrl je iz ljubezni do človeka, da bi ga osvobodil za ljubezen. Postati podoben Kristusu za kristjana torej ne pomeni umika v zakristijo ali kakšen vzvišeni kult, temveč biti z ljudmi in jim prinesiti veselo oznanilo. To je prva vloga duhovnika in hkrati vseh nas. Odrešenje je prišlo na svet za vse ljudi, da se ne bi nihče pogubil. Veselje in trpljenje sveta, sta prav tako trpljenje Kristusovih učencev.

Evangelizacija za kristjana pomeni, da je solidaren z ljudmi v svetu. Kristus je bil nenehno v gibanju in je stalno odhajal na pot, hkrati pa je bil trdno povezan z Očetom v molitvi. Na tem mestu je prav, da se vprašamo, kakšno je naše molitveno življenje in kakšna je naša edinost s Kristusom? Ali nas sploh zanimajo ljudje okrog nas ali pa je važno samo, da je meni dobro? Če slabo molimo, ne moremo biti dobri misijonarji. Preko molitve prejmemo Svetega Duha, dobimo pogum in se opremimo za misijon.

Zapustiti moramo »toplo gnezdo« in oditi na pot, da se lahko srečamo z ljudmi. Kristjani verujemo, da je svet nastal zaradi Stvarnikove ljubezni, ni pa popoln zaradi greha, ki ga zaznamujejo porazi, napori in zmage. Vedno moramo imeti pred

očmi, da nas je Kristus s svojo smrtjo na križu osvobodil oblasti teme in greha. Za Boga je najhujše, če zavrremo njegovo ljubezen; če zavrremo ljubezen, ki ni ljubljena.

Cerkev ne sme služiti sama sebi, temveč človeku in njegovemu odrešenju

Bogu gre za rešitev osebe in človeške družbe, da bi se utemeljila na povezanosti, spoštovanju in ljubezni. Bog je šel na križ za vsakega izmed nas in ne samo zame. Vsem ljudem je dal novo dostojanstvo – dostojanstvo Božjih otrok. Naš bližnji je vsak človek, ki ga srečamo. Vsakdo je moj brat, moja sestra v Jezusu Kristusu: zapuščeni starci, krivično prezirani delavci, begunci, nezakonski otroci, lačni ...

Spoštovanje in ljubezen se mora raztezati na vse ljudi, tudi na tiste, ki ne mislijo in ne delajo tako kakor mi. Bog nam izrecno prepoveduje soditi ljudi in njihova dejanja. Edino on je sodnik. Zapoveduje nam celo, naj odpuščamo krivice in svojo ljubezen razširjamo tudi na sovražnike. To ni zmeraj lahko, toda Bog hodi z vsakim posameznikom svojo pot.

Jezus je na križu odpustil vsem in nam s tem dal zgled. Vsi naši odnosi so v Njem že odrešeni. Spoštljivi dialogi ustvarjajo prostor Svetemu

Duhu, da deluje, kakor on želi. Ne jemljimo si pravice v svoje roke. V vsakem človeku smemo videti Kristusa in ga tudi srečati. Tudi če nas ljudje zavrnejo, nas to ne užalosti. Vsak človek globoko v sebi nosi

hrepenenje po Bogu. Ponesimo v svet veselo oznanilo evangelija. Kristjani vemo, da nas nobeno drugo ime pod nebom ne odrešuje. Samo Kristus.

Pripravila in povzela
Zdenka Sušec

Domača naloga

Ko se bom srečal z nekom, ki je drugačnega mnenja, kot sem sam, glede osnovnih življenjskih vrednot:

- bom spoštoval njegovo mnenje in se spomnil, da tudi zanj Bog pripravlja prostor v nebesih;
- ne bom izhajal iz svojega mnenja o drugem, ampak ga bom sprejel brez obsojanja in iskal tisto, kar je v njem dobro;
- drugi je v Božjih očeh dragocen, ne morem ga obravnavati »kot manj«;
- z njim si lahko izmenjujem izkušnje in prepričanja (ne poučujem);
- če je priložnost, spregovorim o evangeliju, hkrati pa ostajam odprt in spoštljiv do sočloveka, če je drugačnega mnenja.

Kakšen smisel ima "naročanje" svetih maš

*P*ri skoraj vsaki sveti maši slišimo, da je darovana za neki namen. Najpogosteje so darovane za umrle – za dar večnega življenja. Občasno za žive, v zahvalo, s prošnjo za blagoslov in potrebne milosti. Za kaj pravzaprav gre? Kakšen smisel ima »naročanje« svetih maš po namenu nekoga?

Kaj to pomeni »naročiti« mašo?

To pomeni, da se Cerkev – skupnost, ki pod vodstvom duhovnika praznuje evharistijo – strinja, da prosimo Boga, da bi z dobrinami, ki jih prinaša ta sveta maša, obdaril konkretno osebo ali skupino ljudi. Za kakšne dobrine gre?

Odgovor se skriva v odgovoru na vprašanje: Kaj je evharistija? To je ponavzočenje Jezusove daritve, ki jo je daroval Očetu, ko je na križu dal svoje življenje. V tej eni sami daritvi se je Jezus popolnoma združil z Očetom.

Ko obhajamo evharistijo, se povezujemo s to Jezusovo daritvijo, postajamo udeleženci, njen del in se »po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu« združujemo z Očetom.

»Namen« pomeni, da ko to delamo, prosimo Boga, da bi v to zedinjenje vključil konkretnega človeka. Tukaj se prične združenje z Bogom, ki se bo izpolnilo v večnosti.

Če prosimo, na primer, za zdravje, za dober uspeh pri testu matematike, za varstvo in tako naprej, prosimo v tem smislu, da bi to pomagalo pri zveličanju tega človeka – da bi bil torej z Bogom združen za vedno.

Najdragocenejše darilo

Pravzaprav ne moremo prositi za nič boljšega, nič večjega. Lepšega darila ne dobiš. Naše sodelovanje – naša prisotnost, zbranost, goreča molitev ali materialni dar – povezano z »naročilom« svete maše, je znamenje naše ljubezni, ki v evharistiji postane del ljubezni.

Preprosto »naročilo« svete maše je absolutni zmagovalec med darili. Nekaj najdragocenejšega – celo neprecenljivega – kar lahko da človek drugemu človeku, živemu ali umrlemu.

Čas in mesto za naše osebne prošnje

Tik preden pojemo *Svet, svet, svet* se spomnimo, da molimo skupaj s svetniki in angeli. Prav tako pri vsaki maši molimo za ves svet in za vse ljudi. Če poslušamo evharistično molitev, bomo slišali, da prosimo za mir in zveličanje vsega sveta, za žive in rajne – ni človeka, ki bi ga Cerkev v darovanju evharistije izpustila.

Sveta maša torej zajema vse in

zato tudi moje osebne prošnje. Vključene so v molitev vse Cerkve. In zelo dobro je, če k sveti maši prinesemo svoje namene. Zakaj?

Prvič: če imam osebni namen, pomeni, da ljubim. In ljubezen – ta moja krhka, uboga, človeška ljubezen – me združi s Kristusom, ki ljubi brez konca, ki se daruje večno ljubečemu Očetu. Drugič: ta moj osebni namen me

spodbuja, da kar se da goreče in zavestno sodelujem pri evharistiji. Prek takšnega sodelovanja pa se vse bolj združujem z Bogom, ki me čisto zares posluša in si k Srcu vzame to in te, ki jih nosim v svojem človeškem srcu.

Posebni trenutki

Med sveto mašo je nekaj trenutkov, ki so posebej primerni, da Bogu zaupamo svoje potrebe in želje. Prva je že, ko duhovnik moli glavno mašno prošnjo in po vzkliku »molimo« nekaj trenutkov tiho moli. Glavna mašna prošnja je v latinščini imenovana Collecta – duhovnik vanjo zbere prošnje vseh. Takrat je čas, da vključim svoj namen.

Naslednji trenutek je darovanje, ko na oltar prinesejo kruh in vino. Takrat na pateno in v kelih lahko položim samega sebe, svoje domače, vse, kar nosim v srcu. Bogu izročim tudi vse, kar počnem, da bi obrodilo Božje sadove.

Najpomembnejši trenutek je, ko Jezusa prejmem v obhajilu. On je z menoj, je v meni, v mojem srcu. Moje srce – vse ljubezni in skrbi – postanejo Njegove. Pogumno lahko povem Očetu: *»Imam tvojega Sina. Hočem ti ga darovati in skupaj z njim samega sebe in zato tudi vse, kar nosim v srcu. Vse ali nič, Gospod!«*

To »sveto izsiljevanje« deluje vedno, ko me vodi ljubezen do Boga in človeka. To je trenutek, ko sem najgloblje – tukaj na Zemlji, seveda – v življenju Presvete Trojice. Sem z Bogom in sem v Bogu. Moje srce je potopljeno v Njegovo. Vse, kar je moje, postaja Njegovo. Vse in vsi v Njem.

Drugi mašni namen

Na naši župniji drugi namen za večerno sveto mašo vedno oddamo. K sveti maši lahko prinesemo

več osebnih namenov ali prošenj, vsak duhovnik pa lahko daruje le za en mašni namen. Ker je veliko povpraševanja po večernih mašnih namenih, mašuje pa večinoma samo en duhovnik, drugi mašni namen oddamo na druge župnije, kjer je pomanjkanje namenov, mašni namen pa vključimo v skupne molitve v naši cerkvi.

Povzeto po Michał Lubowicki,
si.aleteia.org

Kruh močnih

Knjiga in čaj

*D*ragi knjigočajejci in prijatelji, ste se že srečali z ženo Lidijo, trgovko s škrlatom in prvo Evropejko, ki se je dala krstiti? Če še ne, vas povabim, da jo spoznate skozi zgodbo pisateljice *Tesse Asfahar Kruh močnih*. Zgodba ima to moč, da nam sveto-pisemske osebe približa zelo slikovito in tako lažje razumemo ozadje dogajanja tistega časa.

Apostolska dela poročajo, kako se je Lidija srečala v Filipih z apostolom Pavlom, ko je bila še z drugimi ženami ob reki. Pavel je bil na svojem drugem misijonarskem potovanju, ko je spoznal trgovko škrlata. Lidijo je popolnoma prevzelo vese-

lo oznanilo evangelija. Navdušeno je povabila Pavla v svojo hišo in se dala krstiti ona in vsa njena družina. Pravijo, da je bila zelo gostoljubna in je kasneje na široko odprla vrata tudi drugim misijonarjem.

Povabljeni v stari vek, svet drugačnih žensk in drugačnega okolja. Lidija nam s svojim zgledom in gostoljubnostjo lahko spregovori tudi danes, v času, ko vse bolj zapiramo vrata svojih domov in svojih src. Bog pa vztraja tudi pri naših zaprtih vratih, vse dokler mu jih ne odpremo. Ker nas ljubi in mu je mar za nas.

Zdenka Sušec

*"Kadar molimo, govorimo z
Bogom. Kdor molitev opušča,
brez Boga prazno srce nosi."*

(Anton Martin Slomšek)

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

zupnija.lj-zale@rkc.si

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Primož Brovč
Helena Reberc

OBLIKOVANJE: Barbara Paternoster

LEKTORIRANJE: Mihaela Kastelec

FOTOGRAFIJA: splet

URNIK SVETIH MAŠ

NEDELJE: 8.00 in 10.00
Tomačevo: 8.00

DELAVNIKI: 7.30 in 19.00
SOBOTE: 19.00

SPREJEM V ŽUPNIJSKI PISARNI:
ponedeljek, torek, četrtek in petek
od 8.30 – 9.30 in 17.00 – 17.45

SPOVEDOVANJE:

NEDELJE: 7.30 – 7.50 in 9.30 – 10.30
DELAVNIKI: 18.30 – 19.15
SOBOTE: 18.30 – 18.50

Pričakujemo ...

PONEDELJEK, 30. SEPTEMBER

ob 19.45 srečanje bralcev Božje besede v cerkvi Vseh svetih

TOREK, 1. OKTOBER

ob 20.00 sestanek katehetov v župnijski knjižnici

SREDA, 2. OKTOBER

- ob 19.00 začetek tečaja Zahej v veroučni učilnici
- ob 19.45 biblična skupina v župnijski knjižnici

PETEK, 4. OKTOBER

- prvi petek, obhajanje bolnikov po domovih
- od 20.00 do 22.00 adoracija

SOBOTA, 5. OKTOBER

ob 9.00 birmanska sobota

NEDELJA, 6. OKTOBER

ob 10.00 izročitev Svetega pisma birmancem

TOREK, 8. OKTOBER

ob 19.45 večer Knjiga in čaj ob knjigi *Kruh močnih*

SREDA, 9. OKTOBER

ob 19.45 sestanek župnijske Karitas

ČETRTEK, 10. OKTOBER

ob 20.00 začetek večerov Spoznavanje krščanstva in katehumenat v veroučni učilnici

SREDA, 16. OKTOBER

- ob 19.00 tečaj Zahej v veroučni učilnici
- ob 19.45 biblična skupina v župnijski knjižnici

SOBOTA, 19. OKTOBER

ob 10.00 medgeneracijsko srečanje v veroučni učilnici

NEDELJA, 20. OKTOBER

ob 19.00 srečanje župnijskega pastoralnega sveta

ČETRTEK, 26. OKTOBER

ob 20.00 večer Spoznavanje krščanstva in katehumenat v veroučni učilnici